

Jézus Krisztus küldetésében való részesedés

„Jézus Krisztus szeretete hívott egybe minket. Jézus Krisztus, akit az Atya küldött, követésére hív minket, hogy osztozzunk küldetésében” – olvashatjuk a rend Szabályzatában (Sz. 15). A Jézus Krisztushoz való kapcsolódás, az ő küldetésében való osztozás egyszerre jelent:

- állandó változást, úton levést, különféle élethelyzetekkel való szembesülést és
- az állandóságot a változásban.

A Jézus életére való tekintés, a tőle való tanulás (amely egyébként a szentignáci lelkigyakorlat második szakaszának/hetének központi témája is) adja az ösztönzést a helyváltogatásra, amikor a küldetés teljesítése ezt követeli, az erőt a gyakran idegenben való éléshez. A jézusi felhívás: „menjetek el az egész világra” (Mk 16, 15) és az ő „szemlélése”, amint helységről helysére vándorol az Örömhír továbbadásának érdekében, forrásai és ihletői a készségnek: bárhová elmenni, ahová a küldetés szól, és ott felismerni Isten tevékeny jelenlétét valamint osztozni az helybeliek „örömeiben, reményeiben, gondjaiban” (Sz 22).

A jézusi küldetésben való részesedésből fakad a cselekvés sokszínűsége is: a küldetés konkrét helyén és időpontjában jelentkező szükség valamint „a küldött” talentumai és élethelyzete egyaránt befolyásolják azt, hogy egy-egy adott helyzetben a betegeket gyógyító, a tanító, a szegények jogai mellett kiálló, a vigasztaló, az embereket meghallgató és útjuk egy-egy szakaszán őket elkísérő vagy a másokért szenvedő, a „barátaiért”, az egész emberiségért életét adó és feltámadó Krisztus képe kerül-e előtérbe. Utóbbi három, amely egymástól elválaszthatatlanul összetartozik, segít nemcsak a nehéz útszakaszok során a hűség megőrzésében és olykor a tehetetlenség elfogadásában, hanem biztosítja a küldetés folytonosságát akkor is, amikor a térbeli egyetemesség megélése betegség vagy öregség miatt már nem lehetséges, és amikor annak időbeli (pontosabban az időfelettségre) mutató dimenziója kerül előtérbeⁱ: „A betegség, a tétlenségre utalás és az öregség arra szólít fel minket, hogy segítő nővéri hivatásunkat egy új, mélyebb szinten éljük meg” – hangsúlyozza a Konstitúció 31. pontja.

A küldetésnek ez a fajta értelmezése különös hangsúlyt fektet az Atya akaratának keresésére, a jézusi példa és mondás értelmében: „amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket” (Jn 20, 21). „A Rendbe való belépéskor amellet döntünk, hogy közösen akarunk Istenre hallgatni...” (Sz 64) – áll a Konstitúció engedelmesség-értelmezésében és: „A Rend hivatásához való közös hűségben a nővér, aki a küldetést adja (ti. a generális vagy a tartományfőnöknő), és a nővér, aki neki engedelmeskedik, egyaránt aláveti magát a Szentléleknek” (Sz 65).

Ez a keresés magába foglalja az az idők jeleinek vizsgálatát is, a kor gondjaira való „kreatív válaszadást” (ld. Sz 14), amit a közösség az alapítási gondolathoz hűen valamint „a kockázatvállalás és a realizmus egészséges feszültségében” akar megélni (Sz. 29), kerülve a végleteket, annak tudatában, hogy „a kreativitás nélküli hűség terméketlen és már halott, a hűség nélküli kreativitás pedig örület”ⁱⁱ.

A változások és mozgás közepette a jézusi példa és tanítás **állandóságra** való meghívást is jelent. A tevékenységek sokasága ugyanis felfűzhető (kell hogy legyen) egyetlen fonálra: az Örömhírnék konkrét cselekedetekkel való továbbadása és az embereknek az Istennel való találkozásra való segítése (Sz 25). Ez azonban egy állandó Krisztusra irányultságot, belé való gyökerezést jelent (ld. különösképpen Jn 15), szentignáci szóhasználattal élve „szemlélődést a cselekvésben” (contemplatione in actione), ami nem más, mint „a szentháromságos Istennel egységben lévő cselekvő szeretet és tevékenység”ⁱⁱⁱ. A monasztikus rendek életformájának példájából kiindulva, fogalmazhatunk úgy is, hogy ez az életforma a „stabilitas loci benső megélési formája”: hűség egy benső „helyhez”; annak a „szívbeli szentélynek” az őrzése és folyamatos hordozása, amelyet a Krisztus követésében járó „apostolkodó” személyek lelkük mélyén elvisznek a „Föld végső határáig”. Ez a „stabilitás” a záloga annak, hogy a munka ne aktivizmus, hanem az isteni műben való közreműködés, eredménye pedig ne teljesítmény, hanem gyümölcs legyen: imádság, tevékenység, szenvedés, közösség és kíséret, de mindez annak tudatában, hogy „Isten szeretete, amely mindent átalakít, meg nem érdemelt ajándék marad” (Sz 18).

Bereczki Silvia sa

(Részlet egy tanulmányból, mely a kolozsvári Verbum Kiadónál 2011-ben megjelenő kötet számára készült.)

ⁱ A segítőnővéri fogalomtárban nagy jelentőséggel bíró egyetemességet Elisabeth Oberson (francia teológus, a rend jelenlegi nemzetközi vezetőségének tagja tagolja) osztja fel egyik értekezésben térbelire és időbelire. Nála az időbeli egyetemesség jelenti az eszkatológiai dimenziót is, hiszen magába foglalja az örökkévalóságot is. Ld. OBERSON, Elisabeth: *Appelées à vivre*. Kézirat. é.n. 5–6.

ⁱⁱ DURAND, Françoise: *Notre présence au monde. Rencontre de laïcs, 2 mars 2008*. Kézirat, 12

ⁱⁱⁱ WITWER, Toni: *Contemplativus in actione – Beschaulich im Handeln*. In: *Geist und Leben – Zeitschrift für christliche Spiritualität* 455. (4/2010), 251.